

Malgrat nosaltres mateixos

written by Lluís Gibert | 16 de desembre de 2016

Com si fos un xef de tres estrelles, els ressorts del sistema català han posat en marxa la cocció de la reculada. Els ingredients, de primera qualitat. Un polsim de diàleg mesell, uns grams de lluites internes pel poder autonòmic i quatre trossos de supèrbia comuna, tot ben remenat a foc viu atiat per la ràbia. Cada cop és més evident que el referèndum ha estat la darrera oportunitat de salvar una il·lusió col·lectiva per part d'un President interí que no el deixen manar, ni vol.

El Conseller Jané és una part important de tot aquest consomé. Braç executor de la llei i l'ordre autonòmic, mobilitza (per acció o per omissió) els Mossos per tal d'identificar a quatre cupaires que fan el que han fet sempre, cremar fotos borbòniques. Sí, potser no és massa útil fer res d'això però el que no té cap utilitat és anar a fer d'espia i després "xivar-se" a la fiscalia. Calia? En un context de reculada sí, perquè és l'excusa perfecta per carregar el mort del fracàs al jovent d'encenedor fàcil. El diàleg és l'altra excusa perfecta per estovar voluntats, tot i que el poder espanyol no busca aquest efecte sinó que intenta deslegitimar la democràcia d'un referèndum inapel·lable servint en safata a les cancelleries europees el relat de "no són demòcrates perquè no volen diàleg", i embolica que fa fort. De fet el nostre problema no és exactament aquest, sinó haver donat temps a l'enemic de rearmar-se.

Pel #9N, la gran oportunitat llençada a les escombraries, els vam enxampar per sorpresa, però ara tindran temps de sobres per contrarestar el missatge impol·lut de la democràcia. Un referèndum que, per cert, continuarà sent una eina més del processisme fins que no es determini una data, una pregunta i sobretot, una conseqüència jurídica vinculant. De moment, cimeres i comèdia, com la de dir-nos que caldrà avançar-lo si

inhabiliten a la Presidenta ex activista. No haviem quedat que no el podríem celebrar fins que no tinguéssim les estructures d'Estat enllestides? Sembla que no, que l'agenda judicial espanyola permet canviar la data, com qui va a la perruqueria. Per sort, encara hi ha vida i per tant, esperança, cupaires i demòcrates, des de la política, i la intervenció divina del trio infernal del quart poder, Vila, Graupera i Dedéu, han començat a fer allò que des del poder institucional obliden, que si volem guanyar alguna cosa, caldria que centréssim els esforços a convèncer el poble mundà que cal votar que sí, que malgrat tot, val la pena iniciar aquesta aventura que la història ens dóna l'oportunitat de viure. I amb la inestimable ajuda del sistema castellà i de la geoestratègia mundial, potser tindrem alguna petita opció, malgrat nosaltres mateixos.

Jo encara hi crec, quanta fe, Déu meu!